

Ó, Pénélopé!

Szellem, hol vagy?

finep
selection

MOKA

MOKA

Ó, Pénélopé!

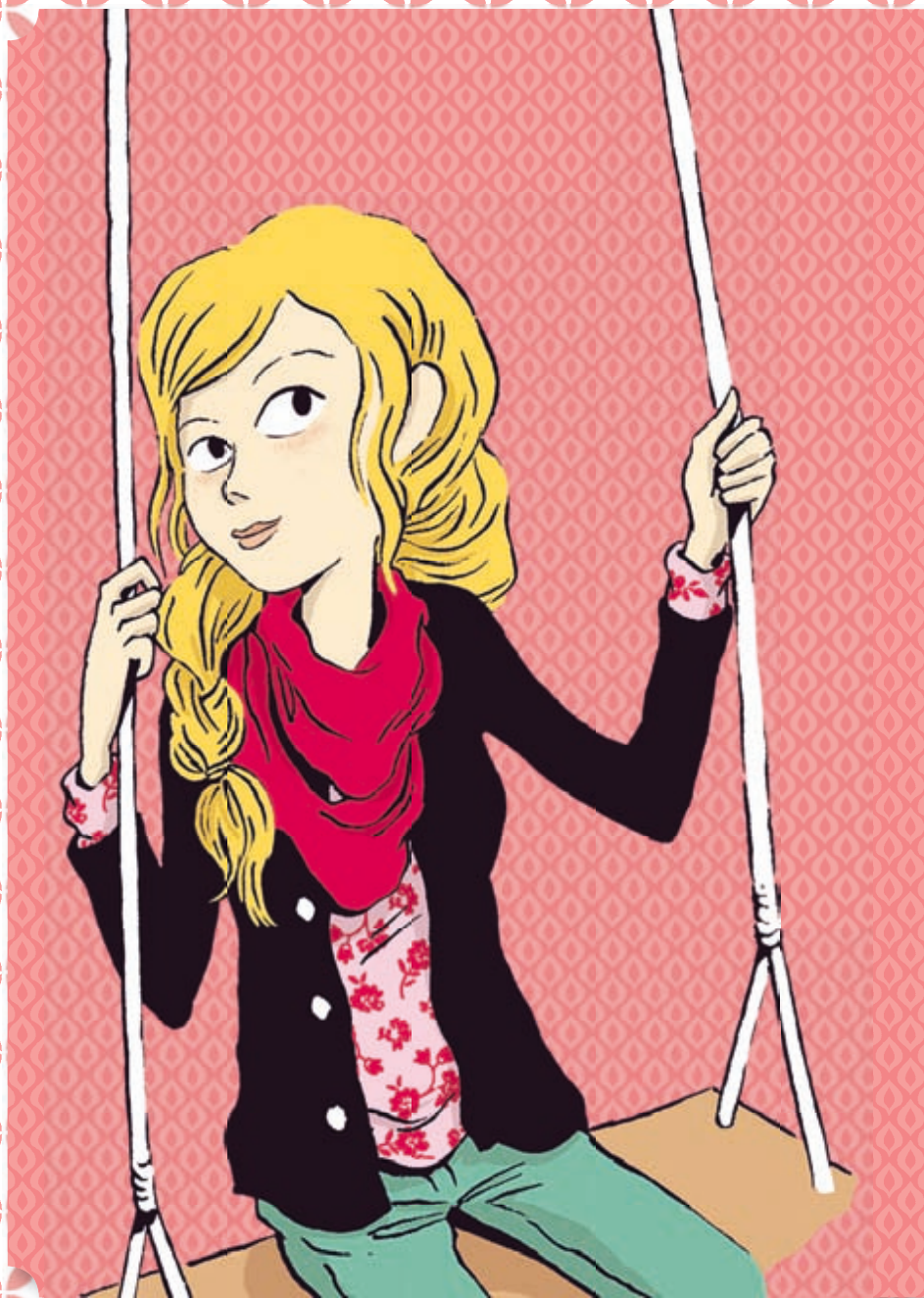
Szellem, hol vagy?

Illusztrálta: Nancy Peña

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Sziasztok!

A nevem Pénélopé, tizenegy éves vagyok, jó fej szülőkkel és egy hülye nővérrel áldott meg a sors. Van két barátnőm és egy szerelmem. Azt hiszem, kicsit fura vagyok, szeretek ugyanis beülni a buszmegállóba, és ott gondolkodni. Sokat, sőt állandóan gondolkodom. Az életet millió pillanatból álló kirakós játékként képzelem el: vannak köztük örömteliek és szomorúak, félelmetesek és káprázatosak; néha semmi se történik, máskor meg valami fantasztikus jön. Az élet ilyen: sose tudod, mire számíthatsz. Amit én nagyon érdekesnek találok. Ti mit gondoltok erről?

Artus családja:

Artus Rieti,
Pénélopé szerelme

Ennio Rieti,
Artus apukája

A vízvárdai kastély lakói:

Émérence de Cauvel,
Artus anyai
nagyanyja

Nanette,
Artus nagyanyjának
a házvezetónője

Az erdőküti kastély lakói:

Marie-Chantal de la Houssaye,
Artus nagyanyjának
a szomszédja

Bernard de la Houssaye,
Marie-Chantal férje

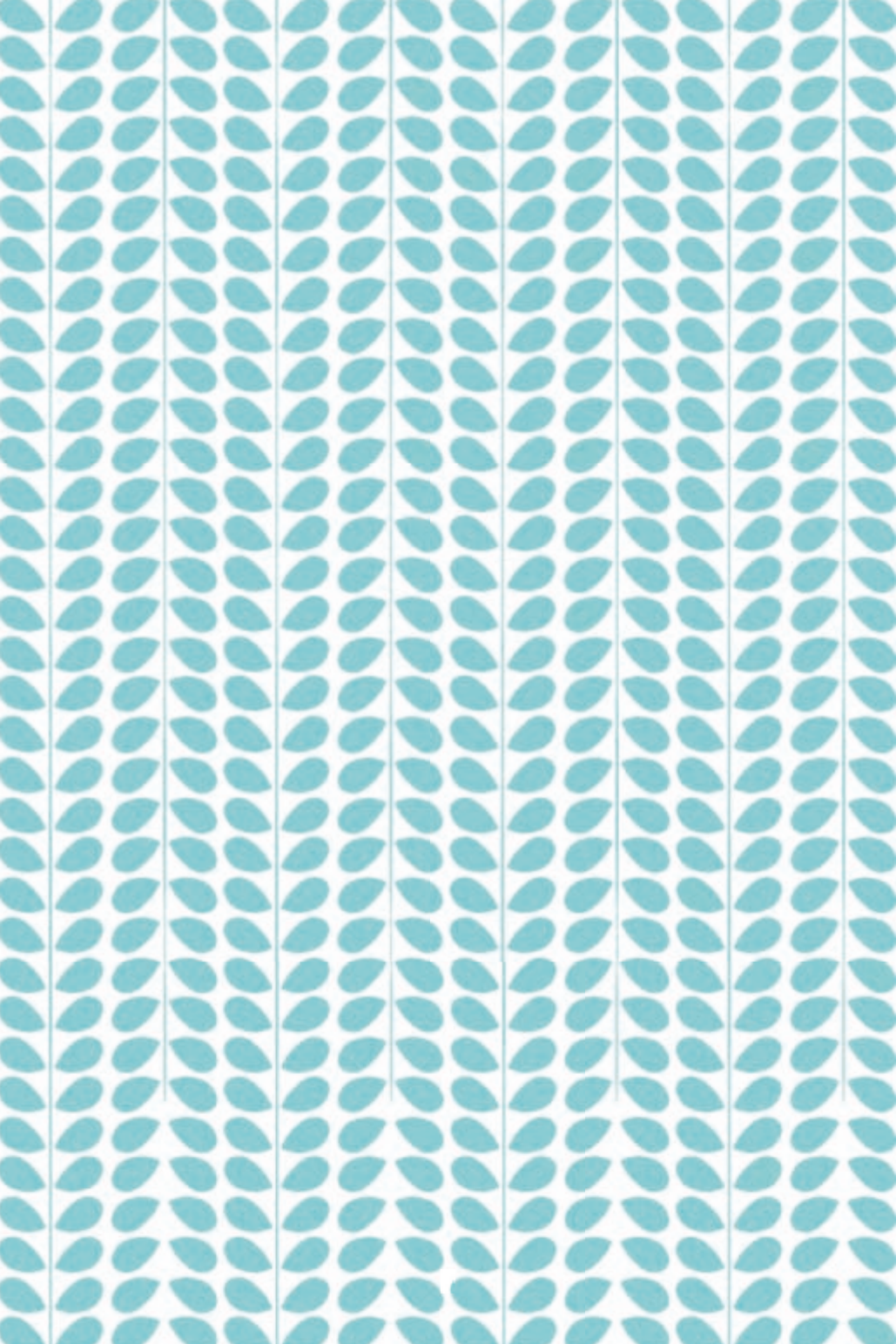

Donatienne de la Houssaye,
de la Houssaye-ék
unokája

Adélaïde de la Houssaye,
de la Houssaye-ék
másik unokája

1. fejezet

A szerelmem

Pedig minden olyan jól kezdődött! A szüleim beleegyeztek, hogy egy hetet Artusszel tölthessek a nagymamájánál. Camille, a tizennégy éves hülye nővérem nem is hagy békén emiatt. Az nem érdekel, hogy Artust a „szerelmem”-nek hívja, hiszen tényleg az. Az viszont bosszant, hogy állandóan ezzel cukkol, én meg ugrok a heccelésére.

– Mi a szösz, és egy szobában fogtok aludni?

Összeszorított szájjal, dühösen bevágom a pulcsimat a sporttáskába. Fogalmam sincs, hogy egy szobában fogunk-e aludni. De arról se, hogy ezt szeretném-e, vagy inkább külön aludnék.

– A végén még megcsókol a sötétben!

Ordítva vágom hozzá a fogkefém.

– Elegem van belőled! Békén hagynál végre?

Anya bekukkant, és felsóhajt.

– Camille... Most miért hergeled a húgodat?

– Miért ne? Úgy ugrik rá, mint a bolha! Hadd szórakozzak én is egy kicsit!

Anya szeme villámokat szór. Amikor így néz ránk, jobb, ha meghúzzuk magunkat. Camille megrántja a vállát, és bevonul a szobájába.

– Mindennel megvagy? – kérdi anya.

Megvagyok. Már csak várni kell. Úgy beszéltük meg, hogy Artus apukája eljön értem.

– Ugye rendesen fogsz viselkedni? – kérdezi anya. – Ha jól tudom, Artus nagymamája egy kissé... hogy is mondjam... szóval, vannak bizonyos elvei.

– Vaskalapos. De ez nem újdonság, Artus anyukájánál már hozzáedződtem.

– De Pénélope!

Önkéntelenül elneveti magát: ő is ismeri Artus anyukáját. Ő afféle „kezicsókolom, hogy tetszik lenni, kérem szépen, nagyon köszönöm”-néni, és ha nem így beszélsz vele, azonnal nevetlen suttyónak tart. Nála kizárt a repetázás, a cipőnket meg nem illik levenni a nappaliban.

– Ne izgulj, anya! Artus már elmesélte, mi az ábra!

Inkább nem idézem, hogy mit mondott Artus a nagyanyjáról, aki szerinte smucig, merev és olyan, mint egy gyászhuszár. Az egyetlen jó tulajdonsága az, hogy utálja a gyerekeket, így nem lesz mindig a nyakunkon. De Artus szavait kellő gyanakvással kell fogadni: folyton hülyéskedik azért, hogy engem megnevettessen.

Kihajolok az ablakon, lesem Rieti bácsi kocsiját. Artus apukája olasz, ezért aztán Artus is nagy szívtipró! A suliban az összes lány odavan a gyönyörű fekete szeméért, még a legnagyobbak is. Időnként elfog kissé a féltékenység, mert Artus nem állhatja meg, hogy ne vessen csábos pillantásokat rájuk. Ettől néha megfájdul a szívem... De ha szerelmes vagy, akkor bíznod kell a másokban, s én tudom, hogy Artus csak engem szeret.

Negyedikétől vagyunk együtt. Mindketten nagyon szeretünk olvasni, ezért lettünk barátok. Kezdetben tényleg csak barátság volt, aztán a dolog észrevétlenül alakult át. Milyen titokzatos a szerelem! Folyton beszélgettünk: az óráközi szünetekben, a tanítás végeztével, és telefonon is. Meg sajnos az órák alatt. Meg is lett az eredménye: tele volt az ellenőrzőm „Beszélgetett órán” beírásokkal.

Anya ellágyul, mikor kézen fogva meglát bennünket. Szerinte nem komoly a dolog, hiszen még csak tizenegy évesek vagyunk. Anya mindig „kicsinyem”-nek szólít... kivéve, amikor a holmijaimat kell elpakolnom. Akkor furamód hirtelen a „nagylánya” leszek.

Senkinek se árultam el, hogy Artus megcsókolt, mielőtt Olaszországba indult nyaralni. Nem baráti puszi, hanem IGAZI csók volt! Annyira meglepődtem, hogy hirtelenjében nem is tudtam, mit tegyek. Azt se tudom, jólesett-e. De két hónapig csak ez járt a fejemben. Meg egy csomó más dolog: főként attól rettegtem, hogy Artus találkozik egy másik lánnyal, engem meg elfelejt. Egész nyáron nem láttuk egymást, végtelennek tűnt az a két hónap. Ráadásul épp akkor mentem felsőbe, amiatt is épp eleget paráztam.

Mikor végre összefutottunk a sulis előtt, elég volt egyetlen pillantás. Rögtön tudtam, hogy ugyanúgy szeret, mint azelőtt. De nem csókolt meg még egyszer, pedig készültem rá: hátha... Alaposan megfigyeltem, hogyan csókolóznak a filmekben a szerelmesek. Nem akartam még egyszer olyan bénán viselkedni, mint az első alkalommal!

Megérkezett Rieti bácsi az autójával. Feltűnő, piros, lehajtható fedelű járgány. Hallom zengő és dallamos hangját, amint anya ajtót nyit neki.

– Á! Lanneau asszony! Fénysugár ebben az októberi szürkességben!

Elmosolyodok, és megragadom a sportszatyrot. Szinte látom, ahogy anya enyhén elpirulva feleli:

– Á! Rieti úr! Ön mindig olyan gáláns!

Camille előbújik a szobájából. Az emeleti korláton áthajolva figyeli, mi történik.

– Szia, öreglány! – kiáltom oda.

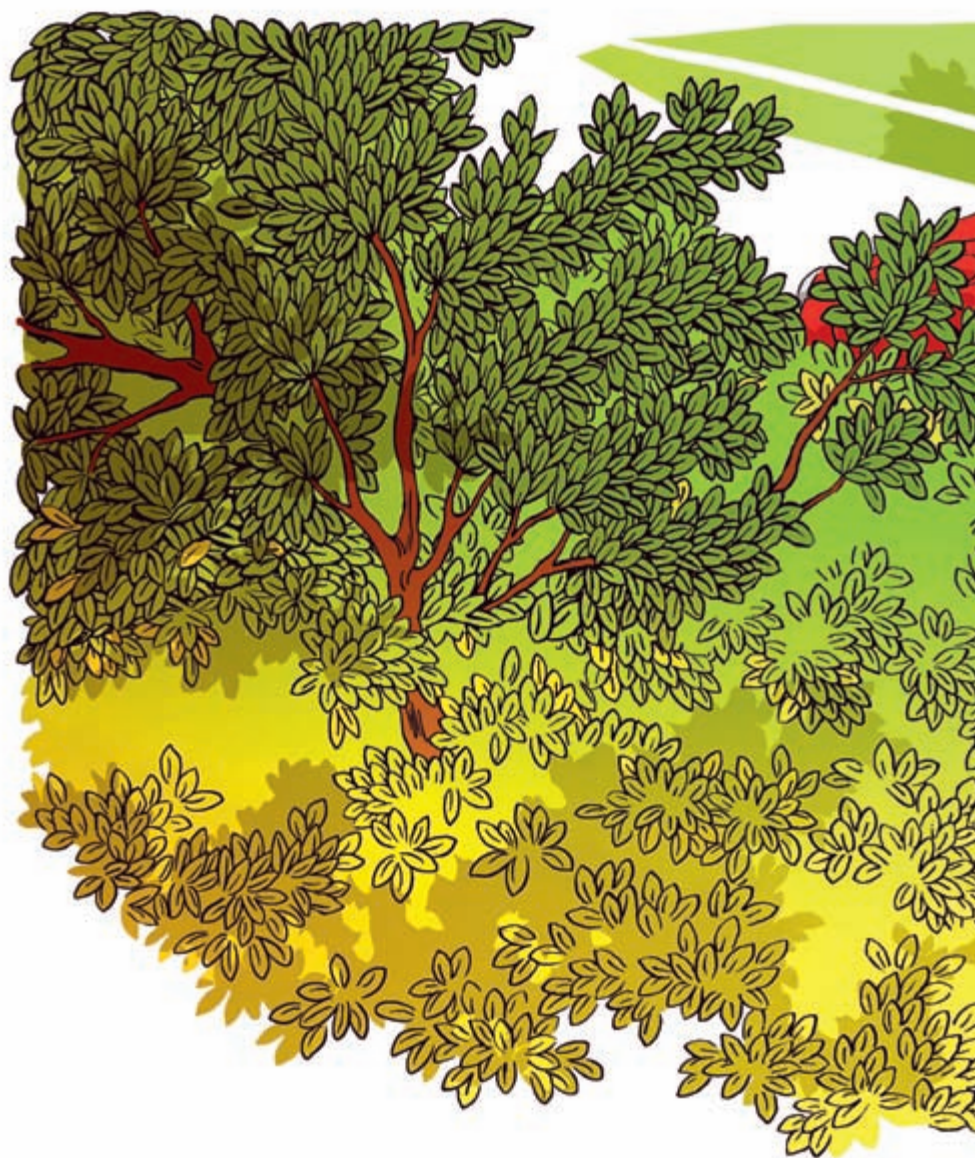
– Cső, érezd jól magad a szerelmeddel!

Úgy látszik, komolyan gondolja.

El kell ismernem: időnként normális is tud lenni. Lemegyek a földszintre.

– És itt a leggyönyörűbb! – kiált fel Rieti bácsi. – Tiszta édesanyja! De, de bizony! Ugyanolyan arany-színű haja van, mint kegyednek, és a tekintetében ott az a meghatározhatatlan valami, ami megbolondítja a férfiakat! De mondja, Lanneau asszony, hogy lehet két ilyen világszép lánya?

Hát ezek az olaszok!

Kissé szűkösén férünk el a sportkocsi hátsó ülésén, de ennek most örülök. Szorosan Artushöz simulok. Már két éve járunk, de a láttára még mindig hevesebben kezd verni a szívem. Kedvem lenne ráhajtani a fejemet a vállára. De szándékos mozdulatra nincs is szükség: Rieti bácsi nagyon sportosan vezet. Úgy dülöngélünk a hátsó ülésen, mint a krumpliszákok.

– Apa, lassabban! – kiált fel Artus. – Megint baleset lesz a vége!

Rieti bácsi elengedi a kormányt, és széles mozdulatokkal magyarázni kezd. A keze nélkül képtelen megszólalni.

– Miket beszélsz! Egyszer se volt balesetem!

– Apa! A kormány!

– Rosszabb vagy, mint anyád! – feleli Rieti bácsi nevetve.

Artus lemondóan sóhajt egyet. Mindkét szülőjétől örökölt valamit: az anyukájától higgadságot és udvariasságot, az apukájától meg a színes és vonzó egyéniséget. Könnyedén alkalmazkodik mindenféle helyzethez, ezért mindenkit elbűvöl.

Én viszont kissé „bárdolatlan” vagyok, ahogy apa mondaná. Vagyis nem mindig vagyok valami barátságos. Nem mintha rossz természet lennék, csak épp túl gyakran felfortyanok. Vannak dolgok, például az igaztalanság, amik felháborítanak. Nem tudom megállni, hogy bele ne avatkozzak mások ügyeibe. Például akkor, amikor Suzanne barátnőmet megbüntették, mert a padtársa folyton fecsegett a franciaóra alatt. Tiltakoztam, és kifejtettem a tanárnak, hogy visszaélt a hatalmával, mire nekem is bent kellett maradnom még két óra hosszát a suliban¹. Meg hazudni se tudok. Ez elvileg jó tulajdonság, mégis mennyi bajom származott már belőle!

Rieti bácsi egy kurta negyedórára visszafogja magát, és kevésbé nyomja a gázpedált.

– Ne izgulj! – súgja oda Artus, és átkarol. – Apa remekül vezet.

Megszédülök a sebességtől... és a gyengéd öleléstől. Behunyt szemmel hagyom, hogy elringasson az autó. Annyira jól érzem magam!

– Milyen a nagyanyád háza?

– Fogalmam sincs.

¹ Lásd a sorozat első, *Mire vársz, hogy boldog légy?* című kötetében.

Kipattan a szemem.

– Hogyhogy? Nehogy azt mondd, hogy sose voltál nála!

– Pedig nem voltam. Most először... Szóval kicsit különös a helyzet...

– Meséld csak el! – szól hátra Rieti bácsi, és kissé levágja a kanyart.

– A nagyanyám nem bírja apát. Nem akarta, hogy a lánya hozzámenjen. Ezért aztán sosem engedte, hogy elmenjünk hozzá.

– Pontosabban engem nem akar látni – teszi hozzá Rieti bácsi. – Ki vagyok tiltva a birtokáról.

– Ezért anya megharagudott – folytatja Artus. – Kijelentette, hogy ha így áll a helyzet, akkor ő és én se fogjuk meglátogatni. Aztán idővel megbékéltek... legalábbis valamennyire...

– Elképedtünk, mikor anyósom meghívta Artust – fűzi hozzá Rieti bácsi.

– De biztos, hogy engem szívesen lát majd?

– Persze, ne aggódj! – feleli Artus. – Megkérdeztem tőle. Még örült is, hogy – az ő szavaival – egy „velem egykorú pajtással” jövök.

Tuti, hogy körülhízelegte a nagymamáját, hogy fogadjon engem! Az én Artusömnek senki se tud ellenállni!

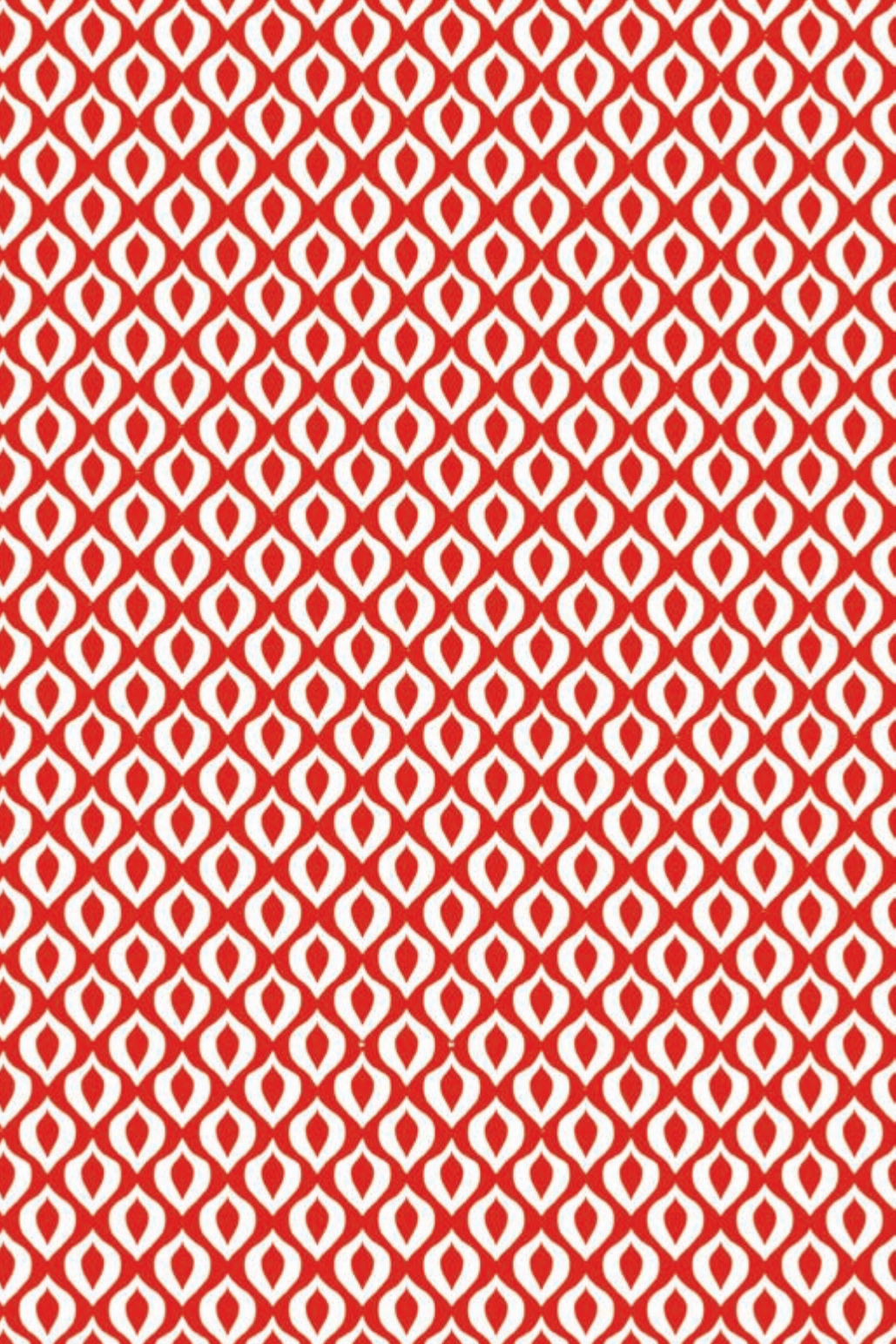
– Most, hogy már mindent tudsz, nem fogsz meglepődni, ha a kastély bejáratánál elbúcsúzom tőletek – mondja Rieti bácsi. – Nem hiszem, hogy de Cauvel asszony fogadna engem.

– Apa, azért ne túlozz!

– Tényleg kastélyban lakik? – kíváncsiskodok.

– Mindenesetre szép hajlék – válaszolja Rieti bácsi. – De én csak fényképen láttam. Óriási park veszi körül. És erdő is van mellette. Ősszel gyönyörű lehet.

Észreveszek egy útjelző táblát: Loir-et-Cher megye. Nemsokára megérkezünk Sologne vidékére.

2. fejezet

A kastély

Rieti bácsi komolyan beszélt: tényleg a park díszkapujánál tesz le bennünket. Innen nem látszik a ház. Az áthatolhatatlannak tűnő dzsungelben kacskaringós út vezet befelé. A kapu fölött kovácsoltvas betűkkel ez áll: „Vízvárda”. De Cauvel asszony kastélyának a neve. Artus beleszól a kaputelefonba, aztán jó ideig várakozunk...

– Ki az? – hallatszik egy mikrofontól eltorzított hang.

– Nagymama? Megérkeztünk, én vagyok az, Artus.

Kattanás hallatszik, és a hatalmas rácsos kapu lassan szétnyílik.

– Egy hét múlva itt vagyok értetek! – kiáltja Rieti bácsi. – Addig is éreztétek jól magatokat!

Gázt ad, és elrobog. Egyedül maradtunk. Nyomasztó érzés fog el. Artus lovagiasan felkapja a táskám.

Határozott léptekkel megindul előre, de én jobban ismerem őt, mint saját magamat: ő is parázik egy kicsit. Az égbe nyúló fekete fákkal övezett keskeny ösvény egyre beljebb és beljebb kígyózik... vajon hová? Hallom, amint becsapódik mögöttünk a kapu. Úgy érzem magam, mint valami csapdába került állat. Ne légy már nevetséges! Megrázom magam. Annyi az egész, hogy az őszi szünetet Artus nagyanynál töltjük. Nincs ebben semmi rendkívüli.

A fák csúcsa imbolyog az enyhe szélben. Valahol énekelni kezd egy madár. Az ösvény kanyarulatánál végre megpillantom a növények alatt roskadozó házat. Semmi rendkívüli? Hát nem éppen. A ház valósággal eltűnik a borostyán, meg a futórózsa alatt, a magasra nőtt gyom és a fák erdejében. Olyan, mintha a növények lassan-lassan felfalnák.

– Különös – súgja oda Artus. – Visszamenjünk?

– Hülye vagy?

Csak jártatom a számat, de nálam is szorul a zabszem. Az ösvény a teraszra vezető lépcsőnél végződik. Artus nagymamája a jelek szerint imádja a növényeket: még a teraszon is fák nőnek olyan hatalmas cserepekben,

hogy daru kellene a megmozdításukhoz. Növény növény hátán: mindenhová fel- és szétkúsznak, mindent beborítanak és elsötétítenek.

Az ajtó nyitva, de senki se jött elénk. Ekkor leszek figyelmes arra, hogy a sötétzöld spaletták csukva vannak, a borostyán ezeket is birtokba vette. A gyönyörű kőhomlokzat gyászosabban néz ki egy kriptánál.

Artus lép be elsőnek. A táskáinkat leteszi a hall okkerszínű kövezetére. A falakon hatalmas kárpitok. Nagyon régiek lehetnek, mert a színek teljesen kifakultak. Fulladozom, de nem a meleg miatt, hiszen itt bent eléggé hűvös van.

– Nagymama? – szólal meg Artus.

– Erre, erre! – hallatszik egy hang bal felől.

Artus int, hogy kövessem. Belépünk a nappaliba. És meglátom.

Ott ül egy sötétvörös fotelben.

– Csókolom, nagymama! – köszön Artus. – Ő itt a barátnőm, Pénélopé.

– Kezicsókolom!

Átható tekintettel fürkészní kezd: a szeme úgy csillog a félhomályban, akár egy éjszakai madaré. Most mér

fel. Tudom, érzem, hogy ebben a pillanatban dönti el: méltó vagyok-e az unokájához.

– Üdvözlöm, kicsikém.

A szavai hideg zuhanyként hatnak rám. Artus odamegy hozzá, és ad neki egy látszatpuszit. A nagymama elfordítja a fejét. Pedig Artus épp csak érintette a szájával az arcát, de Cauvel asszony azonban nem szereti, ha puszilgatják.

– Hogy van, nagymama?

Magázza! Ezt nem hiszem el! Lelki szemeim előtt megjelenik az én két kedélyes, vidám, melegszívű nagymamám.

– Még nem haltam meg – feleli de Cauvel asszony.

– Megbocsát, kislány, ha nem állok fel: volt régen egy balesetem, és nehezen járok.

Megmarkolja a fotelhez támasztott botot.

– Értem, nagyon sajnálom – mondom.

– Nagyon sajnálja? Mit sajnál?

– Ööö... hát... azt, hogy ... – dadogom. – Hogy balesetet tetszett szenvedni!

– Tudomásom szerint nem maga tehet róla. Á, igen, még valami: a szemem nem bírja a fényt, ezért itt mindig

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csukva vannak a spaletták. De ha ragaszkodnak hozzá, a szobájukban természetesen kinyithatják.

„Ha ragaszkodnak hozzá...” Vagyis nyilván ajánlatosabb, ha nem tessük! A szemem kezd hozzászokni a félhomályhoz. Már látom az arcát. Az arcát a világító szemek körül. Szép arc.

